

ÎNCHEIERE

12 octombrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul Iulia Sîrcu

Judecătorii

Iurie Bejenaru, Mariana Pitic

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către reprezentantul Societății cu răspundere limitată „Trans Rex”, avocatul Nicolae Fală, în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a Întreprinderii municipale „Parcul Urban de Autobuze” împotriva Societății cu răspundere limitată „Trans Rex” cu privire încasarea datoriei,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 12 mai 2016, prin care a fost respins apelul declarat de către Societatea cu răspundere limitată „Trans Rex” și a fost menținută hotărârea Judecătoriei Botanica municipiului Chișinău din 10 noiembrie 2015,

c o n s t a ț ă:

La data de 24 martie 2015, ÎM „Parcul Urban de Autobuze” a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „Trans Rex” cu privire la încasarea datoriei.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că, la data de 01 februarie 2012 între ÎM „Parcul Urban de Autobuze” și SRL „Trans Rex” a fost încheiat contractul de locațiune nr.39 a încăperii nr.30 cu suprafața de 16,5 m.p. din str. Sarmizegetusa nr.51, mun. Chișinău, etajul 2 cu plata lunară a chiriei în sumă de 1612,43 lei.

Menționează că, potrivit acordului adițional nr.1 din 30 ianuarie 2013 plata lunară a chiriei în sumă de 1612,43 a fost substituită cu suma de 1691,48 lei și achitarea serviciilor comunale pînă la data de 10 a lunii următoare, iar în caz de întârziere, pîrîtul urma să achite o penalitate de 0,5 % din suma neachitată pentru fiecare zi de întârziere.

Susține că, la data de 23 decembrie 2013, SRL „Trans Rex” prin cererea nr. S/03 a solicitat rezilierea contractului de locațiune începînd cu data de 01 ianuarie 2014 și s-a obligat să achite pînă la rezilierea contractului, suma chiriei restante în mărime de 3477,55 lei și penalitatea de întârziere în mărime de 8193,79 lei, iar după încetarea contractului să restituie încăperea în starea în care a primit-o, prin semnarea actului de predare-primire.

Afirmă că, după încetarea raporturilor contractuale, pîrîta a refuzat să achite penalitatea pentru perioada 01 iulie 2013 – 31 decembrie 2013, și să elibereze încăperea, continuînd să păstreze bunuri materiale, creînd astfel impedimente în transmiterea încăperii altor persoane interesate.

Invocă că, în aceste circumstanțe la data de 08 octombrie 2014, a fost nevoită să pătrundă forțat în încăpere, deoarece ușa era încuiată, iar bunurile găsite în încăpere au

fost evacuate și depozitate în modul stabilit, fapt confirmat prin procesul-verbal de constatare.

Relevă că, în scopul soluționării litigiului pe cale amiabilă privind restituirea sumei datorate, pârta a fost invitată la dialog, a fost avertizată prin telefon, poștă electronică, reclamație cu aviz, însă nu a primit nici un răspuns, motiv ce a determinat să înainteze prezenta cerere de chemare în judecată.

Solicită, încasarea din contul SRL „Trans Rex” în beneficiul ÎM „Parcul Urban de Autobuze” a sumei de 16 102,92 lei cu titlu de datorie pentru chirie, a sumei de 8193,79 lei cu titlu de penalitate și a sumei de 728,90 lei cu titlu de taxă de stat achitată la depunerea cererii de chemare în judecată.

Prin hotărârea Judecătorei Botanica mun. Chișinău din 10 noiembrie 2015 a fost admisă parțial acțiunea și a fost încasat din contul SRL „Trans Rex” în beneficiul ÎM „Parcul Urban de Autobuze” suma de 15 674,38 lei cu titlu de datorie pentru chirie și suma de 470,23 lei cu titlu de cheltuieli legate de achitarea taxei de stat, iar în total suma de 16 144,61 lei. În rest acțiunea a fost respinsă.

Prima instanță, și-a argumentat concluzia prin faptul că, încăperea închiriată nu a fost eliberată de către SRL „Trans Rex” la data de 01 ianuarie 2014, după cum s-a obligat prin clauzele contractului, dar a încuiat-o continuând să păstreze în ea bunuri materiale ce-i aparțin, astfel că, potrivit pct.9.4 al contractului nr.39 din 01 februarie 2012, locatorul are dreptul să ceară plata chiriei pentru toată durata întârzierii.

De asemenea, prima instanță încasând datoria pentru chiria încăperii pentru perioada 01 ianuarie 2014 – 08 octombrie 2014, și-a argumentat poziția prin faptul că, plata lunară a chiriei constituie suma de 1691,48 lei, conform acordului adițional nr.1 din data de 30 ianuarie 2013 la contractul de locațiune nr.39 din 01 februarie 2012, încheiat între părți și nu suma de 1739,34 lei, sumă care nu a fost acceptată de către pârta.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 12 mai 2016 a fost respins apelul declarat de către SRL „Trans Rex” și a fost menținută hotărârea primei instanțe.

La data de 08 august 2016, reprezentantul SRL „Trans Rex”, avocatul Nicolae Fală a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și hotărârea primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri cu privire la respingerea acțiunii și încasarea cheltuielilor de asistență juridică în mărime de 5 000 lei.

În motivarea recursului a invocat că, nu este de acord cu hotărârile instanțelor inferioare, deoarece circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei nu au fost elucidate pe deplin, au fost încălcate sau aplicate eronat normele de drept material, iar erorile comise au dus la soluționarea greșită a cauzei, încălcându-i drepturile și libertățile fundamentale.

Menționează că, contractul de locațiune nu este autorizat de către autoritatea publică locală, element obligatoriu pentru valabilitatea contractului nominalizat, circumstanță care nu a fost luată în considerație de instanța de fond și instanța de apel.

Susține că, referitor la suma încasată de către instanță conform art. 910 Cod civil nu s-a ținut cont de faptul că, reclamantul nu a prezentat nici un document contabil sau fiscal care să confirme existența și evidența contabilă a datoriei solicitate.

Prin referința din data de 15 septembrie 2016, ÎM „Parcul Urban de Autobuze” a solicitat respingerea recursului ca inadmisibil și menținerea deciziei instanței de apel pe care o consideră legală și întemeiată.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau deciziei integrale.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul a fost depus în termen, or, din materialele cauzei rezultă că, instanța de apel a expediat copia deciziei contestate în adresa recurentei (f. d. 90), însă la materialele dosarului nu se regăsește dovada recepționării acesteia de către ultima. Potrivit cererii de recurs, recurenta susține că, a recepționat decizia contestată la data de 05 iulie 2016 (f.d.105).

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul declarat de către reprezentantul SRL „Trans

Rex”, avocatul Nicolae Fală nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Argumentul invocat de către recurentă precum că, instanța de apel a apreciat arbitrar probele, anexate la materialele dosarului, fapt ce a dus la încălcarea dreptului său la un proces echitabil nu poate fi reținut, deoarece la caz, instanța de apel a apreciat probele în corespundere cu exigențele art. 130 din Codul de procedură civilă.

Prin urmare, argumentul invocat în recurs nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanțele ierarhic inferioare, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează și faptul că, procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Totodată, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că, conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către reprezentantul SRL „Trans Rex”, avocatul Nicolae Fală asemenea aspecte nu se regăsesc.

Astfel, din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul reprezentantului SRL „Trans Rex”, avocatul Nicolae Fală ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 269-270, 431 alin. (2), 433 lit. a), art. 440 alin. (1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul reprezentantului Societății cu răspundere limitată „Trans Rex”, avocatul Nicolae Fală se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Iulia Sîrcu

Judecătorii

Iurie Bejenaru

Mariana Pitic